

דוד אורשי הוא מין מותג בינלאומי,

אתם בטח מכירים את היזם, הטייס, הקלף החזק הזה שיושב ומקשיב באמת טוב, בזמן שכולם רק מחכים למוצא פיו...

יש בליבי הערכה עצומה וגאווה מטורפת בכל פעם שיוצא לי לדבר על פועלו עם מהנדסים וקולגות בתעשייה, אבל רציתי נורא לדבר על אורשי אחר, אורשי שלנו, הוא הדוד המצחיק, המפיק בפועל, זה שמפנק תמיד, עם חיבוק כזה חזק וחיוך אמיתי וסקרן.

למשל, אני זוכר היטב תקופות כילד שנקרעתי מצחוק כי אורשי היה מתיישב לכרסם אצל סבתא ומוצא את כל השטויות שהיא מחביאה, ומיד כשסיים לבדוק בארונות היה עובר עם אבא לשיחות חשובות, כשתוך כדי היה מבליח שטויות בשיחה, קולות או בדיחות, כילד לא יכולתי שלא לצחוק ממנו, וסבתא, כך תמיד אמרה, היא "מזמן על החינוך שלו ויתרה", אבל סבתא וזאת האמת, תמיד שמרה לו את כל הבית והמטבח, מוכן ממש לקראתו, ואת החדר השני למקרה שיבוא מאוחר, כן, סבתא תמיד העניקה לדוד אורשי המון אהבה, וההתרגשות הייתה עצומה לפני שבא.

אורשי, עבודה, בנגיעות רגישות של אומן, היה תמיד במיוחד בשבילה עדיין אותו אורשי לא מחונך ושכחן, וכך היא תמיד זכרה לציין, מיותר להזכיר שהוא באותה תקופה כבר היה חלומה של כל אמא ושתי תכונות אלו היו רחוקות מאוד מלהגדיר אותו.

אורשי לא היה אדם רגיל, היה בו תמהיל מיוחד של יזמות ציונות ואהבת האדם, הוא ראה את כולם, ותמיד שמח בחלקו, גם כאשר גופו הקשה עליו מאוד, הוא תמיד סיפר על מצבו הגופני בחיוך, כדי שלא נדאג באמת... הוא תמיד דאג לאחר עדכון בריאותי מקוצר, לעדכן במצב היזמי, כאילו חוט שקוף בלתי נראה קושר בין השניים, וככל שיכל לעסוק בעשייה כך יוכל פחות להתייטר מגופו הממאיר.

לעומת זאת נפש בריאה אורשי ידע לתחזק ולשמור, הוא היה איש של אנשים, מעולם לא ראיתי שמשהו הוציא אותו מכליו, הייתה לו סבלנות שיא וראיה מלאה רגישות, והמון שלוה בעשייה.

דוד אורשי אמנם עשית כאן על פני האדמה מה שאדם רגיל לא היה מספיק גם במאה תקופות חיים אך יותר מהכל הענקת לנו, לי ולמשפחתי בהמון מישורים ואפרט שלוש נקודות שהיו אולי המשמעותיות ביותר:

נקודת מבט – היכולת לראות כמה אפשרויות טמונות בכל עשייה, בדרך שלך תמיד פיזרת תמיד את עננת אי הוודאות בכל צעד שעשינו, ולא היה טוב מלהתייעץ איתך, ואת זה יישמנו כולנו הורי, אחיי, או אני, ואני מאמין שזה כולל את הרוב בקהל.

נקודת שאיפה, יזם שכמותך תמיד הייתה מסתכל מעבר לאופק, ולימדת אותנו ששאיפות לא תלויות ממש בנסיבות או ברוח אלא רק בך, ואם לומדים גם תוך כדי ריצה, אולי גם הרוח יכולה להיות לעזרה, האמונה בדרך תמיד הייתה המגדלור שלך.

נקודת אחיזה היא אותו עוגן איתן, שאנחנו שבאנו מתוך הקיבוץ הקטן היינו זקוקים לו מאוד בכדי לשרוד את רוחות השינויים, בחוץ או בפנים ובתוך משפחתנו תמיד היה לנו במה להיאחז ועם מי להתייעץ.

אמנם נלחמת כמו גיבור במלחמה הארורה הזאת, אך בלי רגע דל ותוך כדי הקמת יזמויות, ולא הסתפקת בזוטות הסטארט-אפ אם יש כאלה, אלא הקמת כאלו העוסקות במחקר ופיתוח תרופות ממש בכדי שאנחנו לא נסבול בעתיד מאותן המחלות בהם אתה ממש נלחם.

ובאותה המסירות, בביתך, הענקת לילדיך שפע של אהבה, הקשבה וקרבה, ולא היה דבר בעולם חשוב יותר עבורך, וכך הם ממש כמוך גדלו להיות גברים מדהימים, עם כריזמה וכישרון והמון סבלנות... בקריאה, ציור, מוזיקה או ספורט, את הכל הם למדו מתוך עצמם במקצועיות מדהימה, ממש כאילו נולדו לזה, כשנתינה ועשייה משמעותית תמיד מובילים את הדרך בשנת שירות, צבא, או בכלל, וכל אחד למד על חוזקותיו ללא צורך בדחף חיצוני ועם המון שוויון נפש, היית אבא מדהים והבטחון שהענקת מצוי עכשיו בליבם של שלושת בניך לעד, אל תדאג שם למעלה, רויטל וילדיך הם צוואה נפלאה לעולם הזה כאן, והלוואי שתנוח על משכבך בשלום.

"ובנופלו בבוקר לא עבות אחד על אדמתו, יקנו לו אחוזת עולם, ליד אמות המים השקטות"...